

Spis treści

	Str.
PYTANIA PRAWNE DO IZBY CYWILNEJ.....	1
UCHWAŁY IZBY CYWILNEJ.....	7
ORZECZENIA TEZOWANE IZBY CYWILNEJ	9
PYTANIA PRAWNE DO IZBY KARNEJ.....	13
ORZECZENIA TEZOWANE IZBY KARNEJ.....	15
PYTANIA PRAWNE DO IZBY PRACY, UBEZPIECZEŃ SPOŁECZNYCH I SPRAW PUBLICZNYCH.....	17
UCHWAŁY IZBY PRACY, UBEZPIECZEŃ SPOŁECZNYCH I SPRAW PUBLICZNYCH.....	20
ORZECZENIA TEZOWANE IZBY WOJSKOWEJ.....	21

PYTANIA PRAWNE DO IZBY CYWILNEJ

III CZP 45/04

Pytanie prawne Sądu Okręgowego w Bydgoszczy przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„1. Czy w sytuacji, w której wpisanie hipoteki obciążającej nieruchomość nastąpiło po nabyciu z mocy prawa na podstawie ust. 1 art. 73 ustawy z dnia 13 października 1998 r. Przepisy wprowadzające ustawy reformujące administrację publiczną (Dz. U. Nr 133, poz. 872 z późn. zm.) części tej nieruchomości przez właściwą jednostkę samorządu terytorialnego, jednak przed wydaniem przez wojewodę w myśl ust. 3 art. 73 wyżej cytowanej ustawy ostatecznej decyzji stwierdzającej nabycie tej części nieruchomości, do kognicji sądu rozstrzygającego wniosek o odłączenie z księgi wieczystej prowadzonej dla nieruchomości obciążonej hipoteką, nabytej na własność przez organ samorządu terytorialnego części tej nieruchomości i założenie dla niej nowej księgi wieczystej, należy również w świetle art. 628^b § 1 i 2 k.p.c. oraz ust. 1 art. 76 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o księgach wieczystych i hipotece (jedn. tekst: Dz. U. z 2001 r. Nr 124, poz. 1361 ze zm.) rozstrzyganie czy zasadne jest nieobciążanie wyłączonej nieruchomości hipoteką łączną?

2. Czy w przypadku pozytywnej odpowiedzi w przedstawionym stanie faktycznym i prawnym sąd wieczystoksięgowy z urzędu w myśl art. 76 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o księgach

wieczystych i hipotece (jedn. tekst: Dz. U. z 2001 r. Nr 124, poz. 1361 ze zm.) przenosi do współodpowiedzialności do nowej księgi wieczystej hipotekę obciążającą dotychczas nieruchomość podlegającą podziałowi?”

III CZP 46/04

Pytanie prawne Sądu Okręgowego w Płocku przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„1. Czy wierzytelność z tytułu wkładu pieniężnego wniesionego do spółki cywilnej przez jednego z małżonków ze środków należących do majątku wspólnego obojga, podlega podziałowi w postępowaniu sądowym o podział majątku dorobkowego;

2) a w razie odpowiedzi twierdzącej: co w dacie ustania wspólności stanowi majątek podlegający podziałowi?”

III CZP 47/04

Wniosek Rzecznika Praw Obywatelskich przedstawiony do rozpoznania przez skład 7 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy przekształcenie prawa użytkowania wieczystego w prawo własności w trybie ustawy z dnia 4 września 1997 r. o przekształceniu prawa użytkowania wieczystego przysługującego osobom fizycznym w prawo własności (jedn. tekst: Dz. U. z 2001 r. Nr 120, poz. 1299; zm. Dz. U. z 2002 r. Nr 113, poz. 984) zwalnia dotychczasowego użytkownika wieczystego z obowiązku uiszczenia całej opłaty rocznej z tytułu użytkowania wieczystego za rok, w którym nastąpiło przekształcenie, ograniczając tym samym obowiązek uiszczenia opłaty rocznej za ten rok poprzez zmniejszenie jej wysokości proporcjonalnie do czasu istnienia w

danym roku prawa użytkowania wieczystego?”

III CZP 48/04

Pytanie prawne Sądu Apelacyjnego w Gdańsku przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„1. Czy wspólnota mieszkaniowa, utworzona na podstawie przepisów ustawy z dnia 24 czerwca 1994 r. o własności lokali (jedn. tekst: Dz. U. z 2000 r. Nr 80, poz. 903 ze zm.) posiada na podstawie art. 6 tej ustawy legitymację czynną do dochodzenia roszczeń z tytułu rękojmi za wady fizyczne, odnoszące się do nieruchomości wspólnej, oraz roszczeń odszkodowawczych, związanych z tymi wadami, w stosunku do podmiotu, który sprzedał odrębne lokale mieszkalne jej członkom w nowo wybudowanym budynku, a w przypadku pozytywnej odpowiedzi na to pytanie:

2. w jaki sposób należy w takim wypadku ustalać początek biegu terminu zawitego, wynikającego z art. 568 § 1 k.c., do dochodzenia przez wspólnotę mieszkaniową roszczeń z tytułu rękojmi za wady fizyczne nieruchomości wspólnej, a zwłaszcza czy określa go data sprzedaży (ściślej: wydania) pierwszego czy ostatniego lokalu mieszkalnego?”

III CZP 49/04

Pytanie prawne Sądu Okręgowego w Warszawie przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy przepisy ustawy o Krajowym Rejestrze Sądowym i przepisy wprowadzające tę ustawę mogą stanowić podstawę wpisu – przerejestrowania do KRS osoby prawnej – Zrzeszenie Właścicieli Nieruchomości, która uzyskała osobowość prawną na mocy ustawy

z dnia 30 stycznia 1959 r. – Prawo Lokalne i która to ustawa następnie została uchylona, a w obecnym stanie prawnym brak przepisów regulujących prowadzenie rejestru Zrzeszeń?”

III CZP 50/04

Pytanie prawne Sądu Okręgowego w Łodzi przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy przez „lokatora” w rozumieniu przepisu art. 2 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 21 czerwca 2001 r. o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego (Dz. U. Nr 71, poz. 733 z późn. zm.) należy rozumieć także współmałżonka, któremu w postępowaniu o podział majątku wspólnego Sąd nakazał wydanie mieszkalnego lokalu spółdzielczego typu własnościowego, do którego prawo wchodziło w skład majątku wspólnego byłych małżonków?”

III CZP 51/04

Pytanie prawne Sądu Okręgowego w Warszawie przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy pomimo sformułowania w art. 92d ustawy z dnia 10 czerwca 1994 r. o zamówieniach publicznych (jedn. tekst: Dz. U. z 2002 r. Nr 72, poz. 664 ze zm.) wśród wymogów formalnych skargi, iż powinna ona zawierać wniosek o zmianę wyroku w całości lub w części należy stosować, poprzez art. 92c tej ustawy, odpowiednio przepisy Kodeksu postępowania cywilnego o apelacji, w tym wypadku – art. 368 pkt 5, który nakłada na skarżącego obowiązek zaznaczenia zakresu żądanej zmiany?”

III CZP 52/04

Pytanie prawne Sądu Okręgowego w Bydgoszczy przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„1. Czy w sytuacji, w której wpisanie hipoteki obciążającej nieruchomości nastąpiło po nabyciu z mocy prawa na podstawie ust. 1 art. 73 ustawy z dnia 13 października 1998 r. Przepisy wprowadzające ustawy reformujące administrację publiczną (Dz. U. Nr 133, poz. 872 z późn. zm.) części tej nieruchomości przez właściwą jednostkę samorządu terytorialnego, jednak przed wydaniem przez wojewodę w myśl ust. 3 art. 73 wyżej cytowanej ustawy ostatecznej decyzji stwierdzającej nabycie tej części nieruchomości, do kognicji sądu rozstrzygającego wniosek o odłączenie z księgi wieczystej prowadzonej dla nieruchomości obciążonej hipoteką, nabytej na własność przez organ samorządu terytorialnego części tej nieruchomości i założenie dla niej nowej księgi wieczystej, należy również w świetle art. 628⁸ § 1 i 2 k.p.c. oraz ust. 1 art. 76 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o księgach wieczystych i hipotece (jedn. tekst: Dz. U. z 2001 r. Nr 124, poz. 1361 ze zm.) rozstrzyganie czy zasadne jest nieobciążanie wyłączonej nieruchomości hipoteką łączną?

2. Czy w przypadku pozytywnej odpowiedzi w przedstawionym stanie faktycznym i prawnym sąd wieczystoksięgowy z urzędu w myśl art. 76 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o księgach wieczystych i hipotece (jedn. tekst: Dz. U. z 2001 r. Nr 124, poz. 1361 ze zm.) przenosi do współodpowiedzialności do nowej księgi wieczystej hipotekę obciążającą dotychczas nieruchomość podlegającą podziałowi?”

III CZP 53/04

Wniosek Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego przedstawiony do rozpoznania przez skład 7 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy postawienie nieprawdziwego zarzutu w publikacji prasowej może być uznane za bezprawne naruszenie dóbr osobistych (art. 24 § 1 k.c.), jeżeli dziennikarz zachował szczególną staranność i rzetelność przy zbieraniu i wykorzystaniu materiałów prasowych (art. 12 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 26 stycznia 1984 r. – Prawo prasowe, Dz. U. Nr 5, poz. 24 ze zm.)?”

III CZP 54/04

Pytanie prawne Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy treść art. 23 ustawy o komornikach sądowych i egzekucji stanowi samoistną podstawę odpowiedzialności odszkodowawczej komornika i wyłącza stosowanie art. 415 k.c.?”

UCHWAŁY IZBY CYWILNEJ

III CZP 31/04 – z dnia 23 lipca 2004 r. w składzie 3 sędziów na pytanie prawne Sądu Okręgowego w Kielcach

W sytuacji gdy umowa najmu lokalu łącząca Powiat z Gminą została zawarta w celu zaspokojenia potrzeb mieszkaniowych podnajemcy, z którym umowę podnajmu zawarła Gmina skuteczność wypowiedzenia umowy najmu przez Powiat należy oceniać z uwzględnieniem interesów podnajemcy jako lokatora w rozumieniu ustawy z dnia 21 czerwca 2001 r. o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i zmianie kodeksu cywilnego (Dz. U. Nr 71, poz. 733 ze zm.).

III CZP 34/04 – z dnia 23 lipca 2004 r. w składzie 3 sędziów na pytanie prawne Sądu Apelacyjnego w Poznaniu

Grunt, który znalazł się pod sztucznym zbiornikiem wodnym utworzonym na skutek spiętrzenia wody rzecznej w okresie przed wejściem w życie ustawy z dnia 30 maja 1962 r. Prawo wodne (Dz. U. Nr 34, poz. 158 ze zm.) stał się własnością Państwa na podstawie art. 13 ust. 1 ustawy wodnej z dnia 19 września 1922 r. (Dz. U. z 1928 r. Nr 62, poz. 574 ze zm.).

III CZP 35/04 – z dnia 23 lipca 2004 r. w składzie 3 sędziów na pytanie prawne Sądu Okręgowego w Bydgoszczy

Zarząd drogi powołany na podstawie art. 21 ust. 1 ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych (Dz. U. Nr 14, poz. 60

ze zm.) w brzmieniu obowiązującym w dniu 27 lipca 1999 r., miał wyłączne kompetencje do zawierania umów określonych w art. 22 ust. 2 tej ustawy. Umowa taka zawarta przez zarządcę drogi była nieważna.

III CZP 32/04 – z dnia 28 lipca 2004 r. w składzie 3 sędziów na pytanie prawne Sądu Apelacyjnego w Gdańsku

Występowanie w sprawie w charakterze pełnomocnika strony osoby, która nie może być pełnomocnikiem, oznacza brak należytego umocowania, co powoduje nieważność postępowania (art. 379 pkt 2 k.p.c.). Uchybienie to nie może być usunięte w drodze zatwierdzenia przez stronę czynności dokonanych przez tę osobę.

III CZP 38/04 – z dnia 28 lipca 2004 r. w składzie 3 sędziów na pytanie prawne Sądu Okręgowego w Świdnicy

Od wniosku o wpis do księgi wieczystej prawa użytkowania wieczystego gruntu i własności budynku na rzecz wspólników spółki cywilnej, w sytuacji, gdy wspólnicy ci wnieśli tytułem wkładu do spółki swoje udziały w prawie użytkowania wieczystego i własności budynku, pobiera się wpis stosunkowy określony na podstawie § 31 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 17 grudnia 1996 r. w sprawie określania wysokości wpisów w sprawach cywilnych (Dz. U. Nr 154, poz. 753 ze zm.).

ORZECZENIA TEZOWANE IZBY CYWILNEJ

III CK 230/02 – wyrok z dnia 16 stycznia 2004 r.

Mienie przejęte przez jednostki samorządu terytorialnego na podstawie art. 60 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998 r. – Przepisy wprowadzające ustawy reformujące administrację publiczną (Dz. U. Nr 133, poz. 872 ze zm.) nie obejmuje wynikających z rozliczeń budżetowych „należności” przejętych państwowych jednostek organizacyjnych wobec innych państwowych jednostek organizacyjnych.

IV CK 24/03 – wyrok z dnia 13 lutego 2004 r.

Dopuszczenie przez sąd dowodu z urzędu nie może być uznane za działanie naruszające zasady bezstronności sądu i równości stron.

II CK 444/02 – wyrok z dnia 13 lutego 2004 r.

Jeżeli uprawniony do zachowku, dziedziczący z ustawy wspólnie z innymi osobami, nie otrzymał należnego mu zachowku, ma przeciwko współspadkobiercom roszczenia o zapłatę sumy pieniężnej potrzebnej do pokrycia zachowku albo do jego uzupełnienia.

V CK 241/03 – wyrok z dnia 18 lutego 2004 r.

W razie skierowania egzekucji do przedmiotu obciążonego zastawem, zastawnik może w drodze powództwa żądać wyłączenia

tego przedmiotu od egzekucji, jeżeli zabezpieczona zastawem wierzytelność nie jest jeszcze w całości wymagalna.

IV CK 74/03 – wyrok z dnia 19 lutego 2004 r.

Deklaracja członkowska osoby przystępującej do spółdzielni może być złożona przez pełnomocnika (art. 16 § 1 ustawy z dnia 16 września 1982 r. – Prawo spółdzielcze, jedn. tekst: Dz. U. z 2003 r. Nr 188, poz. 1848 ze zm.).

III CK 329/02 – wyrok z dnia 24 lutego 2004 r.

Publikowanie wypowiedzi będących formą udziału w debacie publicznej na temat faktów lub postaci historycznych stanowi z zasady przejaw dopuszczalnego i prawem chronionego korzystania z wolności wypowiedzi oraz przekazywania idei i poglądów, także wtedy, gdy są one kontrowersyjne i niezgodne z dominującą wersją wydarzeń historycznych. Nie wyłącza to bezprawności działania autora wypowiedzi, jeżeli w jej wyniku doszło do naruszenia dóbr osobistych „postaci historycznych” (lub ich bliskich). Sposób rozstrzygnięcia kolizji pomiędzy tymi dobrami uzależniony jest od konkretnych okoliczności sprawy.

V CK 220/03 – wyrok z dnia 26 lutego 2004 r.

Wierzyciel, który wyegzekwował świadczenie na podstawie nieprawomocnego, ale wykonalnego orzeczenia sądu drugiej instancji winien się liczyć z obowiązkiem zwrotu tego świadczenia.

V CK 190/03 – wyrok z dnia 27 lutego 2004 r.

Dokonana w uzasadnieniu wyroku ocena w zakresie zgłoszonego zarzutu potrącenia nie ma skutków powagi rzeczy

osądzonej.

V CK 272/03 – wyrok z dnia 27 lutego 2004 r.

Przy ocenie zakresu zobowiązania osoby trzeciej, o której mowa w art. 527 i nast. k.c. , w razie odpłatnego rozporządzenia przez nią uzyskaną korzyścią – zastosowanie ma art. 409 k.c.

III CK 341/02 – wyrok z dnia 3 marca 2004 r.

Przepisy regulujące roszczenia uzupełniające właściciela (art. 224-230 k.c.), mają odpowiednie zastosowanie do użytkownika (art. 251 k.c.).

II CK 91/03 – wyrok z dnia 17 marca 2004 r.

Rozwiązanie umowy o dożywocie nie jest dopuszczalne po zbyciu nieruchomości obciążonej dożywociem (art. 914 k.c. w zw. z art. 913 § 2 k.c.).

III CZP 6/04 – postanowienie z dnia 18 marca 2004 r.

Rozstrzygając po dniu 1 stycznia 2004 r., na podstawie art. 774 k.p.c. w związku z art. 773 k.p.c. o kosztach łącznej egzekucji, komornik orzekając o opłatach należnych od dłużnika administracyjnemu organowi egzekucyjnemu na podstawie art. 64 § 1 pkt 4 ustawy z dnia 17 czerwca 1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji (jedn. tekst: Dz. U. z 2002 r. Nr 110, poz. 968 ze zm.), stosuje przepisy art. 64c § 9, 11 i 12 tej ustawy.

IV CK 158/03 – wyrok z dnia 19 marca 2004 r.

Bank, który nie sprawdził czy podany przez klienta numer rachunku dotyczy wierzyciela, oznaczonego w poleceniu przelewu,

działa bez zachowania należytej staranności, jakiej można wymagać od profesjonalisty, do którego jego kontrahent ma szczególne zaufanie.

IV CK 165/03 – wyrok z dnia 19 marca 2004 r.

Egzekucja z rachunku bankowego obejmującego wkład oszczędnościowy, na który wystawiono dowód imienny określony w art. 55 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe (jedn. tekst: Dz. U. z 2002 r. Nr 72, poz. 556 ze zm.), powinna być prowadzona w trybie art. 901 k.p.c., a w razie niemożności odebrania tego dowodu – w trybie art. 893¹ – 893³ k.p.c.

IV CK 172/03 – wyrok z dnia 19 marca 2004 r.

Świadczenie wykonawcy wynikające z umowy o roboty budowlane jest podzielne.

II CK 90/03 – wyrok z dnia 25 marca 2004 r.

Wynagrodzenie stosowne w rozumieniu art. 79 ust. 1 ustawy z dnia 4 lutego 1994 r. o prawie autorskim i prawach pokrewnych (jedn. tekst: Dz. U. z 2000 r. Nr 80, poz. 904 ze zm.), to takie wynagrodzenie, jakie otrzymałby autor (również autor opracowania zależnego) gdyby osoba, która naruszyła jego prawa majątkowe, zawarła z nim umowę o korzystanie z utworu w zakresie dokonanego naruszenia.

PYTANIA PRAWNE DO IZBY KARNEJ

I KZP 21/04

Pytanie prawne Sądu Okręgowego w Elblągu przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy działanie polegające na podłączeniu odbiornika telewizyjnego do sieci operatora telewizji kablowej, po uprzednim pokonaniu zabezpieczeń skrzynki rozdzielczej i wyłudzeniu w ten sposób odbioru sygnału telewizyjnego bez obowiązku opłacania miesięcznego abonamentu i jednorazowej opłaty za podłączenie, może być zakwalifikowane jako wykroczenie szalbierstwa z art. 121 § 2 k.w., czy też zachowanie takie jest prawnokarnie obojętne tzn. że mamy do czynienia z luką prawną związaną z niedostosowaniem przepisów do szybko postępującego rozwoju technologicznego?”

I KZP 22/04

Pytanie prawne Sądu Okręgowego w Elblągu przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego o treści jak poprzednie pytanie prawne I KZP 21/04.

I KZP 23/04

Pytanie prawne Sądu Okręgowego w Kielcach przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy znamiona przestępstwa z art. 12a ust. 1 ustawy z dnia 2 marca 2001 r. o wyrobie alkoholu etylowego oraz wytwarzaniu wyrobów tytoniowych (Dz. U. z 2001 r. Nr 31, poz. 353) realizuje

jedynie takie zachowanie, które polega na wyrabianiu bez wymaganego zezwolenia alkoholu etylowego w ramach działalności gospodarczej, czy również takie wyrabianie alkoholu etylowego na własny użytek?”

I KZP 24/04

Wniosek Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego przedstawiony do rozpoznania przez skład 7 sędziów Sądu Najwyższego:

„Jak należy rozumieć, użyte w art. 60 § 3 k.k., sformułowanie: „jeżeli ujawni on wobec organu powołanego do ścigania przestępstw informacje dotyczące osób uczestniczących w popełnieniu przestępstwa oraz istotne okoliczności dotyczące jego popełnienia”. W szczególności, czy przez „ujawnienie” rozumieć należy:

1) tylko przekazanie informacji nieznanymi organowi powołanemu do ścigania przestępstw,

2) również przekazanie informacji, które organ taki już zna, pod warunkiem, że według stanu wiedzy informującego nie były one organowi znane,

3) czy też również przekazanie organowi powołanemu do ścigania przestępstw informacji już mu znanych, niezależnie od stanu wiedzy informującego w tym względzie?”

ORZECZENIA TEZOWANE IZBY KARNEJ

V KK 385/03 – postanowienie z dnia 1 marca 2004 r.

Z chwilą spełnienia obu warunków sprecyzowanych w art. 17 § 3 *in fine* k.p.s.w., każdy podmiot należący do jednej z kategorii organów określonych w art. 17 § 3 k.p.s.w. nabywa na podstawie tego przepisu uprawnienia oskarżyciela publicznego w sprawach o wykroczenia.

SD I 21/04 – postanowienie z dnia 15 kwietnia 2004 r.

W postępowaniu dyscyplinarnym toczącym się na podstawie przepisów ustawy z dnia 22 czerwca 1985 r. o prokuraturze (Dz. U. z 2002 r Nr 21, poz. 206 ze zm.), w wypadku konkurencji negatywnych przesłanek procesowych określonych w art. 17 § 1 pkt 1 i 2 k.p.k. z jednej strony i negatywnej przesłanki procesowej określonej w art. 68 wymienionej ustawy, umorzenie postępowania dyscyplinarnego z powodu przedawnienia powinno nastąpić jedynie wówczas, gdy do chwili orzekania, nie zostałyby przeprowadzone wszelkie dowody oraz nie zostałyby wyjaśnione wszystkie okoliczności pozwalające na stwierdzenie, że obwiniony nie popełnił czynu stanowiącego delikt dyscyplinarny, objęty przedstawionym mu zarzutem.

IV KO 15/04 – postanowienie z dnia 14 maja 2004 r.

Kompetencja organów procesowych do rozstrzygania wniosków określonych w art. 254 § 1 k.p.k. powiązana jest z

właściwością tych organów do prowadzenia postępowania karnego w jego głównym przedmiocie, w poszczególnych jego stadiach.

V KK 4/04 – postanowienie z dnia 26 maja 2004 r.

Przepis art. 455 k.p.k. zezwala sądowi odwoławczemu jedynie na poprawienie błędnej kwalifikacji prawnej czynu, czyli na zmianę zaskarżonego wyroku polegającą na tym, że nie zmieniając ustaleń faktycznych zastępuje on przyjętą przez sąd pierwszej instancji kwalifikację tegoż czynu inną jego kwalifikacją, uznając nadal, że jest to czyn stanowiący zachowanie zabronione przez prawo pod groźbą kary. Nie ma on zatem zastosowania, gdy sąd odwoławczy dochodzi do wniosku, że przy dokonanych ustaleniach faktycznych – których ani on, ani ewentualnie sąd pierwszej instancji w razie uchylecia wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania, nie mogą już zmienić z uwagi na zakazy wynikające z art. 434 i 443 k.p.k. – przypisane oskarżonemu zachowanie nie wyczerpuje wszystkich wymaganych przez prawo materialne znamion przestępstwa i że w związku z tym oskarżonego należy uniewinnić.

PYTANIA PRAWNE DO IZBY PRACY, UBEZPIECZEŃ SPOŁECZNYCH I SPRAW PUBLICZNYCH

I PZP 5/04

Pytanie prawne Sądu Okręgowego Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Białymstoku przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy pracodawca Samodzielny Publiczny Zakład Opieki Zdrowotnej może skutecznie wypowiedzieć pracownikom służby zdrowia warunki płacy, jeżeli kwota o którą zamierza zmniejszyć wynagrodzenie jest równa lub zbliżona do sumy podwyżki zagwarantowanej przez art. 4a ustawy z dnia 16 grudnia 1994 r. o negocjacyjnym systemie kształtowania przyrostu przeciętnych wynagrodzeń przedsiębiorców oraz o zmianie niektórych ustaw, czy też jest to czynność sprzeczna z ustawą albo zmierzająca do obejścia prawa (art. 58 § 1 k.c. w związku z art. 300 k.p.)?”

I PZP 6/04

Pytanie prawne Sądu Okręgowego w Olsztynie przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy Pro-Medica Sp. z o.o. w Ełku – jako zakład opieki zdrowotnej spełniający warunki określone w art. 2 ustawy z dnia 30 sierpnia 1991 r. o zakładach opieki zdrowotnej (Dz. U. Nr 91, poz. 408 ze zm.) i udzielający świadczeń zdrowotnych określonych w art. 3 tej ustawy, utworzony przez jednostkę samorządu terytorialnego, w którym samorząd powiatowy posiada 100 % udziałów oraz

utworzone przez tę Spółkę Mazurskie Centrum Zdrowia ZOZ w Ełku są samodzielnymi publicznymi zakładami opieki zdrowotnej w rozumieniu art. 4a ustawy z dnia 16 grudnia 1994 r. o negocjacyjnym systemie kształtowania przyrostu przeciętnych wynagrodzeń u przedsiębiorców oraz o zmianie niektórych ustaw (Dz. U. z 1995 r. Nr 1, poz. 2 ze zm.)?”

II PZP 11/04

Pytanie prawne Sądu Apelacyjnego w Gdańsku przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy w sprawie o roszczenia ze stosunku pracy powstałe do dnia przekształcenia Szpitala Klinicznego będącego jednostką budżetową w Samodzielny Publiczny Szpital Kliniczny wyłącznie legitymowany biernie jest Skarb Państwa – Minister Zdrowia, czy też legitymowany biernie jest wyłącznie Samodzielny Publiczny Szpital Kliniczny, czy też oba te podmioty są legitymowane biernie na zasadzie solidarności nieprawidłowej (in solidum)?”

II UZP 8/04

Pytanie prawne Sądu Okręgowego Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Toruniu przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy prawomocny wyrok Sądu Rejonowego Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wydany w sprawie o zmianę treści protokołu powypadkowego, ustalający iż sporne zdarzenie jest wypadkiem przy pracy wiąże organ rentowy i Sąd orzekający w sprawie o jednorazowe odszkodowanie z tytułu wypadku przy pracy?”

III UZP 3/04

Pytanie prawne Sądu Apelacyjnego w Lublinie przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy wysokość emerytury przysługującej repatriantowi, który nie pozostawał w ubezpieczeniu społecznym w Polsce, należy ustalać w wysokości najniższej emerytury – w oparciu o treść art. 23 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. Nr 167, poz. 1118 ze zm.), czy też mając na uwadze treść art. 16 ust. 4 ustawy z dnia 9 listopada 2000 r. o repatriacji (jedn. tekst: Dz. U. z 2004 r. Nr 53, poz. 532) przy obliczaniu wysokości emerytury należy ustalać podstawę jej wymiaru w oparciu o treść art. 15 cyt. ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r., stosując odpowiednio zasady wynikające z treści § 10 rozp. Rady Ministrów z dnia 1 kwietnia 1985 r. w sprawie szczegółowych zasad ustalania podstawy wymiaru emerytur i rent (jedn. tekst: Dz. U. z 1989 r. Nr 11, poz. 63 ze zm.) a w przypadku pozytywnej odpowiedzi na człon drugi pytania czy do ustalania podstawy wymiaru należy uwzględnić:

- 1) wynagrodzenie faktycznie uzyskane za granicą, czy też
- 2) tzw. „wynagrodzenie zastępcze” rozumiane jako wynagrodzenie przysługujące w danym okresie pracownikowi zatrudnionemu w kraju w takim samym lub podobnym charakterze?”

**UCHWAŁY IZBY PRACY,
UBEZPIECZEŃ SPOŁECZNYCH I SPRAW PUBLICZNYCH**

Postanowieniem z dnia 26 lipca 2004 r. sprostowano w uchwale z dnia 20 maja 2004 r., II PZP 6/04 oczywistą omyłkę w ten sposób, że oznaczenie roku „2003” zastąpiono oznaczeniem „2002”.

ORZECZENIA TEZOWANE IZBY WOJSKOWEJ

WZ 4/04 – postanowienie z dnia 19 stycznia 2004 r.

W postępowaniu przygotowawczym, w wypadku ponownego zastosowania tymczasowego aresztowania wobec podejrzanego w tej samej sprawie, okres tego aresztowania musi być tak oznaczony, by łącznie z poprzednim nie przekraczał maksymalnie dopuszczalnych ustawowo 3 miesięcy (art. 263 § 1 k.p.k.).

WZ 24/04 – postanowienie z dnia 23 marca 2004 r.

1. Wzruszenie prawomocnego postanowienia prokuratora o warunkowym umorzeniu postępowania karnego na podstawie przepisów Kodeksu postępowania karnego z 1969 r. następuje w trybie określonym przepisami rozdziału 56 Kodeksu postępowania karnego z 1997 r., a organem właściwym do rozpoznania wniosku o wznowienie tak zakończonego postępowania jest sąd.

2. W wypadku, w którym postępowanie karne przeciwko żołnierzowi posiadającemu stopień majora bądź wyższy, warunkowo umorzył prokurator wojskowy na podstawie przepisów Kodeksu postępowania karnego z 1969 r., sądem właściwym do orzekania w przedmiocie wznowienia postępowania jest wojskowy sąd okręgowy, jeżeli tylko postępowanie to nie zakończyło się jego orzeczeniem lub orzeczeniem Sądu Najwyższego (art. 673 k.p.k. w zw. z art. 8 *in fine* przep. wpraw. k.p.k.).

WK 8/04 – postanowienie z dnia 30 kwietnia 2004 r.

Zatrzymanie i doprowadzenie oskarżonego na rozprawę główną w wykonaniu zarządzenia przewodniczącego (art. 382 k.p.k.), chociaż jest pozbawieniem wolności, to jednak ustaje z chwilą spełnienia czynności doprowadzenia, chyba że sąd postanowi inaczej. Jeżeli zatem sąd nie postanowi inaczej, takie zatrzymanie i doprowadzenie oskarżonego na rozprawę główną, nie stanowi przeszkody do jednoosobowego rozpoznania sprawy przez wojskowy sąd garnizonowy (art. 671a k.p.k.).